

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๓ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๗

ความอัศจรรย์แห่งธรรมของพระพุทธเจ้า

ก่อนจันทน์

พระวันนี่ ๓๗ ไม่ใช่บ่อยๆ ที่ไม่ออกมาฉันท่านอยู่ข้างในยังมีเยอะนะ องค์ไหนไม่ฉันก็ไม่ต้องออกมาและไม่ทำข้อวัตรปฏิบัติส่วนรวม ให้อยู่ตามอัธยาศัยเกี่ยวกับเรื่องภาวนาล้วนๆ นอกจากองค์ที่ฉันก็มาทำข้อวัตรปฏิบัติร่วมกัน ผู้ที่ไม่ฉันเรานุญาตให้เป็นพิเศษ คือไม่ให้มาเกี่ยวข้องยุ่งเหยิงกับงานหยาบๆ อย่างนี้ งานภาวนาละเอียดกว่า ตั้งใจอดอาหารก็คือตั้งใจทำความเพียรนั่นเอง เพราะฉะนั้นจึงไม่ให้ไปรบกวนเรื่องงานการต่างๆ

ให้พากันตั้งใจประพฤติปฏิบัตินะพระเรา ให้ได้มีความสง่าราศีภายในใจของตนจากเพศแห่งการบวชของเรา การบวชมันของเล่นเมื่อไร ใครจะบวชได้ง่ายๆ ถ้าบวชแบบเพื่ออรรถเพื่อธรรม แต่บวชเพื่ออยู่เพื่อกิน เพื่อลาภเพื่อยศสรรเสริญยอนั้นเต็มบ้านเต็มเมือง เวลานี้มันกลายเป็นบวชแบบนี้ละนะ ศาสนาถึงได้เดือดร้อนวุ่นวาย ถ้าเป็นไปตามศาสนาแล้ว พระเราบวชมาสละหมดไม่ยุ่ง อาศัยชาวบ้านเขาค้นไปวันหนึ่งๆ เพียงเท่านั้นแต่ด้านอรรถด้านธรรมกับใจแล้วติดแนบกันตลอดเวลา นี่คือบวชเพื่อปฏิบัติอรรถธรรม ไม่ใช่บวชมาแก้งๆ ก้างๆ โก้งๆ เก้งๆ มียศเท่านั้น มีลาภอย่างนี้ เอาเครื่องภายนอกมาประดับพระ ใช้ไม่ได้เลย

สำหรับญาติโยมเป็นความสวยงาม สมบัติสิ่งของเงินทองลาภยศประดับภายนอกนั้นสวยงามสำหรับฆราวาส แต่สำหรับพระนี่แล้ว บอกได้จริงๆ เพราะขัดกับพระโอวาทของพระพุทธเจ้าที่สั่งสอนให้บวชแล้วเป็นผู้เสียสละ บวช แปลว่า ผู้งดเว้นสิ่งที่โลกทั้งหลายทำกัน ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติอรรถธรรมโดยถ่ายเดียวเท่านั้น ให้มีเครื่องประดับตนภายใน ศีลก็บริสุทธิ์ ทางด้านจิตตภาวนาเข้มงวดกวดขัน เพื่อชำระซักฟอกสิ่งสกปรก แสดงพิษออกมาเป็นฟืนเป็นไฟเผาทั้งตัวเองและผู้อื่นนี้ให้ออกไปโดยลำดับจากใจ นี่เรียกว่าบวชมาเพื่อชำระตามทางของศาสดาโดยแท้ ไม่ได้สั่งสมยุ่งเหยิงวุ่นวายกับอะไร วันหนึ่งๆ ไปบิณฑบาตอาศัยญาติโยมเขา ยังอัตภาพให้ฉันธเป็นไปในวันหนึ่งๆ เพื่อเป็นเครื่องมือบำเพ็ญสมณ

ธรรมเท่านั้นพอ อยู่ที่ไหนพอ นั่งนอนที่ไหนพอดี ๆ จิตใจต่อเนื่องกับธรรมตลอดเวลา นี่ละ ศากยบุตร คือลูกศิษย์ตถาคตเป็นอย่างนั้น ให้พากันจดจำให้ตึนะ ตั้งใจประพฤติปฏิบัติ

เรื่องสตินี้พูดตลอดเวลา เป็นพื้นฐานประจำตัว ไม่ว่าจะเคลื่อนไหวไปมา หน้าที่การงานใดๆ หรืออยู่นิ่งๆ ก็มีสติติดแนบอยู่ตลอดเวลา กิเลสไม่ค่อยเกิด ผู้มีสติกิเลสไม่เกิด อยู่ภายในก็แสดงออกไม่ได้ มีแต่ธรรมปิดช่องของมันไว้อยู่เสมอๆ ผู้นี้แหละจะเป็นผู้สงบรวมเย็นภายในใจ ถ้าใครปล่อยให้กิเลสออกคิดออกปรุงออกรู้ออกเห็นตามสิ่งต่างๆ นั้นตลอดเวลา นั้นเท่ากับเอาไฟมาเผาหัวใจตนเอง แทนที่จะชำระกิเลส กลายเป็นเอาฟืนเอาไฟมาเผาตัวเอง ใช้ไม่ได้ ให้พากันจำ

ข้อวัตรปฏิบัติอย่าให้บกพร่อง หน้าที่การงานทุกสัต์ทุกส่วนให้ถือเป็นงานของตน ไม่ใช่งานเพื่อผู้ใด เรามาบวชเพื่อตนเอง ปฏิบัติทุกชั้นทุกอันทุกอย่างเพื่อเราทั้งนั้น แล้วก็กระจายออกไปเพื่อสังคมเป็นความดีงามด้วยกัน ให้พากันจำ ทำอะไรอย่าทะเลาะๆ แหละๆ ศาสดาของเราไม่ใช่เป็นศาสดาทะเลาะแหละ สุกเอาเผากิน ไม่ใช่ศาสนา นั่นคือ กิเลส ชอบอะไรทำอะไร ชอบอะไรทำตามความชอบๆ เรียกว่าสุกเอาเผากิน ไม่ได้พิจารณา ไตร่ตรองอะไรเลยนี้เสีย เพศของพระเป็นเพศที่สำรวมระวัง เป็นเพศที่พินิจพิจารณาทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับตน จึงต้องได้ใช้สติและปัญญาครอบคอบอยู่เสมอ จำเอา

ภาวนา การตั้งสติสำคัญมาก เวลาประกอบหน้าที่การงาน เช่นเราจัดอาหารอย่างนี้ก็เหมือนกัน สติอยู่กับใจ เคลื่อนไหวไปมาที่ไหน สติจะติดแนบๆ นั้นเรียกว่าเป็นผู้ไม่ลืมตัว เอาละทีนี้ให้พร

หลังจ้งหัน

วันที่ ๔ กรกฎาคม นี้ทุลกระหม่อมฟ้าหญิงกนิมนต์ให้ไปฉันทที่พระราชวัง แต่เรายังตอบไม่ได้ ยังไม่ได้รับเป็นคำตอบอะไรกัน คอยสังเกตธาตุชั้นธของเราไป วันนั้นเป็นวันคล้ายวันประสูติท่าน ดูว่าปีกลายเราก็ได้ไปให้อยู่ ปีนี้ก็นิมนต์มาแล้ว แต่เรายังไม่ได้ตอบรับว่ายังไง เพราะเราไม่แนในธาตุชั้นธของเรา เป็นคราวนี้รู้สึกว้าโรคมันคือๆ ชอบกล เอายาอะไรมาใส่ อาการไม่ไหวตัวเลย ผลของยาจึงไม่ค่อยปรากฏ รู้สึกว่าคือๆ อยู่ สำหรับเราเราก็เคยพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังแล้ว เราไม่มีอะไรในโลกทั้งสามนี้ หมดโดยสิ้นเชิงจากหัวใจ ไม่มีอะไรเลย เราจึงหมดความเป็นห่วงสำหรับเราที่ระดับระคองกันมาตั้งแต่วันบวช วันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๗๗ เป็นวันเราบวช เวลาบ่ายโมง มาถึงบัดนี้ก็ดูเหมือนได้ ๗๑ ปี นี้เราระดับระคองเรามาตั้งแต่วันบวชเป็นพระ รักษาศีลสมบุรณ์แบบมาตลอด

ไม่ว่าจะเข้าออกนอกใน เรียนปริยัติธรรม เข้าวัดไหนออกวัดไหนต่อไหน การปฏิบัติตัว สมบูรณ์ตลอด เราไม่ได้มีความสงสัย

เวลาเรียน ความดีงามคือศีลของเราก็เป็นเครื่องอบอุ่น ยิ่งออกปฏิบัติด้วยแล้วยิ่ง แน่นหนามั่นคงเข้าไป เพราะสติละเอียดย สติปัญญาความรักชาติตัวละคระเอียดกว่าเวลาเรียนอยู่ เวลาเรียนมันเป็นงานหยาบ เวลาปฏิบัติเป็นงานละเอียด เรื่องศีลก็เป็นความบริสุทธิ์ตลอด มา นี้เรียกว่าศีล จากศีลก็บำเพ็ญธรรม นี่ละเป็นเครื่องที่จะพุงให้เห็นประจักษ์ภายในใจ ของเรา คือจิตตภาวนา เราจึงได้ประกาศสอนพี่น้องชาวไทยเราซึ่งเป็นชาวพุทธเรื่อยมา ในการออกช่วยชาติคราวนี้ เรื่องจิตตภาวนาจะติดแนบๆ ไปตลอด เพราะเห็นความสำคัญของจิตตภาวนาที่จะประกาศความสัตย์ความจริงของตนเอง ออกรับกันกับของพระพุทธเจ้า ได้ประจักษ์จากจิตตภาวนา จึงต้องได้แน่นหนัก

การให้ทาน รักษาศีลธรรมทานิสัยชาวพุทธเราเคยปฏิบัติมาตามธรรมดา พอจิตตภาวนาได้ปรากฏขึ้นภายในจิตใจแล้ว เรื่องการให้ทานรักษาศีลนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างจะ ละเอียดล่อเข้าไปตามอำนาจของจิตที่มีความละเอียด สอดส่องดูเรื่องความเคลื่อนไหว ของตัว แม้การให้ทานก็พิถีพิถัน พินิจพิจารณาแล้วพิจารณาเล่า แต่ก่อนเราก็ให้ทานตาม นิสัยไปเรื่อย ๆ พอจิตตภาวนาปรากฏขึ้นภายในใจ ความละเอียดของใจมันจะรอบ ออกไปๆ ให้ทานทั้งหลายฟังเสียนะ หลวงตาบัวไม่นานจะตาย จึงรีบเร่งประกาศให้พี่น้อง ทั้งหลายทราบ เรื่องความอัศจรรย์แห่งธรรมของพระพุทธเจ้า เราอยากจะพูดว่าเรายืนยัน ได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ เราจึงกล้าสอนพี่น้องทั้งหลายร้อยเปอร์เซ็นต์ไม่ว่าจะถูกโจมตีอะไร

พระพุทธเจ้าเก่งกว่าเราเสียอีก เขาโจมตีพระพุทธเจ้า ใ้อูฐใ้อลาใ้อั่วโหล่นโกนคิ้ว ไปหาขอทาน กะลามะพร้าว ยืนเป็นแถวเลยแหละ เขาจ้วงวานกันมา ใ้อูฐใ้อลาใ้อั่วโหล่นโกนคิ้ว ไม่ได้ติดอกติดใจอะไร เขาก็ว่าด้วยการได้รับค่าจ้างรางวัลมา เสด็จออกบิณฑบาตเขายืน เป็นแถวเลย แทนที่จะเป็นแถวใส่บาตร กลับเป็นแถวโจมตีพระพุทธเจ้า ด่าใ้อูฐใ้อลาใ้อั่ว โหล่นโกนคิ้ว เป็นคนอนาถาหาขอทานกิน จนพระอานนท์ตามเสด็จนี้เกิดความขวยเขิน ละอาย แล้วทูลพระพุทธเจ้า ทูลอาราธนาให้ไปสถานที่อื่น เพราะสถานที่นี้เป็นพื้นเป็นไฟ เขาโจมตีเอานักหนา

พระองค์รับสั่งว่า เมื่อที่นี่ถูกเขาโจมตีดูท่าเราอย่างนี้แล้ว ไปเมืองโน้นจะเป็น อย่างไรละ เมืองโน้นเขาก็มีหัวใจมีปากเหมือนกัน ถ้าเกิดว่าเขาโจมตีเขาว่าให้อย่างนี้แล้วจะ ไปเมืองไหน ไปเมืองนั้น แล้วเมืองนั้นเขาก็เป็นแบบเดียวกันจะไปเมืองไหน สุดท้ายพระ อานนท์ไม่มีทางไป นี่ละอานนท์ เรื่องโลก ดิกับชั่วมันมีอยู่ด้วยกันจะหนีไปไหน ตัวของเรา

เองก็มีตีมีชั่ว แล้วคนภายนอกก็มีตีมีชั่วเหมือนกันจะให้ไปไหน เหตุเกิดที่ไหนพิจารณากัน ที่นั่น แก่กันลงตรงนั้น เกิดขึ้นที่ใจ ความสำคัญว่าเขาดูเขาต่ำเขาโจมตีนี้ เป็นคำพูดของเขา มา เรายับทราบพินิจพิจารณา นี่เรียกว่าเหตุเกิดที่ไหนดับที่ต้นเหตุ ท่านว่า

เราไม่หวั่นไหวกับอะไร เราตถาคตเหมือนช้างใหญ่ออกสู่สงคราม ไม่พรั่นพริ้งต่อ ลูกศรหรือพิษภัยอะไร มีแต่ตั้งหน้าก้าวเดินเพื่อรบเพื่อชัยชนะอย่างเดี่ยวเท่านั้น นี่ก็เพื่อชัยชนะกิเลส กิเลสเป็นข้าศึกครอบหัวใจเรา พระองค์ก็ได้ทรงดำเนินเป็นคติตัวอย่างแก่เรา มาแล้ว ทั้งความชมทั้งความตีไม่มีใครจะได้รับมากกว่าพระพุทธเจ้า องค์ศาสดารับทุก อย่าง แต่พระองค์ทรงเป็นศาสดารอบทุกอย่างอีกเหมือนกัน ไม่ติดไม่พันกับความตีความ ชั่ว ความสรรเสริญเยินยอ ตินินินินทา พระองค์ผ่านไปได้หมด เพราะเรื่องเหล่านี้เป็น สมมุติ เป็นเรื่องสกปรกทั้งมวล สิ่งที่พระองค์ทรงไว้คือความสะอาดเหนือโลกเหนือสงสาร เหนือสมมุติที่เขามาประกาศโจมตีอยู่เวลานี้ มันเหนืออันนี้หมดแล้ว จะให้พระองค์มาติด ข้องกับอะไรกับสิ่งสกปรก ความสะอาดสุดยอด สุดโลกสุดสงสารสุดสมมุติ อยู่ในพระทัย พระองค์แล้ว จะไปติดติดกับอะไรว่าดีกว่าอันนี้อีก นั้น พระองค์ทรงดำเนินมาอย่างนั้น

สำหรับเราเป็นลูกศิษย์ตถาคต เราก็ดำเนินตามนั้นมาโดยลำดับ ปฏิบัติมา รู้มาเห็น มา จิตใจที่เคยออกแวกคลอนแคลนอะไร มันค่อยเชื่องเข้ามาๆ เพราะธรรมอารักขา จาก การบำรุงรักษาด้วยจิตตภาวนาหรือสังวรธรรมของเรา เราดำเนินมาโดยลำดับ ธรรมที่ พระพุทธเจ้าทรงรู้ทรงเห็น เป็นธรรมที่ประกาศแจ้งอยู่ในโลกนี้ เป็นแต่เพียงว่าโลกนี้เป็น โลกตาบอดมองไม่เห็นธรรม เพราะฉะนั้นจึงชนโน้นโดนนี้ หากความปลอดภัยไม่ได้ ไปที่ ไหนแบกแต่พินแต่ไฟเผาตัวเองมา นี่เรียกว่าตาบอด จิตใจไม่สว่างไสว ไม่มีสติปัญญา หลบหลีกปลีกตัวในสิ่งชั่วช้าลามกที่มากกระทบกระเทือนไม่ได้ โดนเอาๆ ๆ นี่พวกตาบอด ไปที่ไหนแบกแต่พินแต่ไฟไป แบกพินแบกไฟมา หากความดิบความตีไม่ได้ นี่คือมนุษยโลก ตาบอด ทั่วโลกนี้ตาบอด

ศาสดาองค์เอกรอบคอบไปหมด อะไรผ่านมาๆ รู้รอบๆ โดยหลักธรรมชาติ แล้ว ตกออกไปๆ เหมือนน้ำตกลงบนใบบัว กลิ้งตกไปๆ ความดีชั่วผ่านเข้ามาในความรู้สึกของ พระองค์ตกไปๆ ไม่ได้ซึมซาบ ไม่ได้รับเอาว่าเป็นดีเป็นชั่วให้เกิดความสุขความทุกข์ใน พระทัยเลย นี่พระพุทธเจ้าดำเนินมาอย่างนี้ จิตเวลาก้าวไปๆ มันก็ไปทางสายเดียวกัน ชักฟอกแบบเดียวกัน มีสิ่งที่สกปรกโสมนรอบหัวใจอยู่เช่นเดียวกัน เวลาชักฟอกไปสิ่ง เหล่านี้ค่อยตกไปๆ เมื่อเต็มที่แล้ว

เอา สรุปลงถึงความเต็มที่เลย ชักฟอกไปจนกระทั่งถึงความบริสุทธิ์เต็มที่แล้วก็ เหมือนกับใบบัว น้ำฝนตกมาจากที่ไหน ตกกลงลิ่งตกไปๆ ท่านแสดงไว้ว่า กิเลสที่ตั้งอยู่ในจิตพระอรหันต์ย่อมตกไปทันทีทันใด คำว่ากิเลสคืออาการของขั้นที่แสดงกิริยาของกิเลส นั้นแหละ ไม่ใช่พระอรหันต์มีกิเลสแล้วมากลิ่งตกไปนะ เป็นกิริยาของขั้นที่ท่านที่ใช้ในแถวของกิเลส แล้วมันตกไปๆ ดีชั่วนั้นละสังขารปรุ้งขึ้นมา เรื่องดีเรื่องชั่วตกไปๆ เหมือนกับ น้ำตกลงบนใบบัว สิ่งที่มาผ่านเหมือนกับน้ำตกลงบนใบบัว ใบบัวคือจิตที่บริสุทธิ์ แล้วลิ่งตกไปๆ เมื่อถึงขั้นนั้นแล้ว มันเป็นอยู่ในหัวใจตัวเองแล้วจะไปสงสัยพระพุทธเจ้าอะไร ท่านสอนไว้ก่อนแล้วๆ และสอนพวกเราให้รู้ ให้หูแจ่มตาสว่างด้วยจิตตภาวนา

เรื่องจิตตภาวนานี้สำคัญมาก พุทธศาสนาของเรา อยากให้เป็นเอกให้ดูในหัวใจของเราซึ่งมีพินมีไฟอยู่ในนั้น แล้วชำระออก ดับด้วยน้ำคืออรรถคือธรรม เฉพาะอย่างยิ่งจิตตภาวนานี้เห็นได้ชัดมากนะ ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา เกิดที่ใจ ระวังดับลงด้วยน้ำคือธรรมลงที่ใจ สิ่งเหล่านี้จะสงบลงไปเรื่อยๆ จนกระทั่งไม่มีอะไรเหลือเลย ได้ชำระล้างสะอาดเต็มที่แล้ว นี่ละเรื่องจิตตภาวนา

ที่ได้มาประกาศสอนพี่น้องทั้งหลายเหล่านี้ เราก็ได้ออกมาจากด้านภาวนา เราพูดตรงๆ เพราะจวนจะตายแล้ว รีบเปิดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ใครจะว่าเราโอ้อวดอะไรก็ตาม อันนั้นก็อย่างที่ว่านั่นแหละ อย่างที่เราเคยพูด ดีชั่ว ตำนานตีเตียน มันก็เหว้อวกๆ อยู่นั่นข้าง ไม่สนใจ สิ่งที่เหนือกว่านั้นทรงไว้แล้วพระพุทธเจ้า สวาททั้งหลายทรงไว้แล้ว ไปสนใจอะไรกับบุตรกับคุณซึ่งเป็นของต่ำทราหมอย่างนั้น ให้มาเป็นอารมณ์กวนใจ มันตกไปเองๆ นี่ก็เป็นอย่างนั้น หัวใจดวงนี้เป็นอย่างนั้นเวลานี้ ไม่เป็นอย่างอื่น เพราะฉะนั้นการสอนนี้จึงสอนได้หมด ตั้งแต่ท้าวมหาพรหมลงมา แต่ไม่ได้กล่าวถึงพวกเทวบุตรเทวดาสอนยังงั้น นั่นเป็นเรื่องของเทพ

เรื่องของมนุษย์นี้ เราสอนมนุษย์ เราก็แทบเป็นแทบตายอยู่แล้ว เรื่องอะไรจะเอา ท้าวมหาพรหม เทวบุตรเทวดามาเป็นตัวอย่าง จะเอามาเป็นตัวอย่างได้อย่างไร ท้าวมหาพรหมเป็นยังงั้น สอนท้าวมหาพรหมยังงั้น อรรถธรรมเกี่ยวกับเทวบุตรเทวดาสอนกันยังงั้น พวกเราไม่รู้เรื่อง ตั้งแต่สอนมนุษย์เวลานี้มันยังไม่รู้เรื่อง อย่างที่การ์ตูนเขาว่า มันไม่รู้เรื่องสอนมนุษย์ อย่างที่การ์ตูนเขาเขียนเอาไว้ มีศาลพระภูมิอยู่ข้างบน ปู่ใหญ่อยู่ข้างบน ศาลพระภูมิ ก็มีหลานตัวดี้อ้อๆ มันไปจุดธูปเทียนบูชา กราบศาลพระภูมิ ปุ่มองเห็นก็เลยว่า

ทำอะไรหลาน เป็นอะไรเธอ

หลานเป็นทุกข์มากปู่

เป็นทุกข์เพราะอะไร
 เป็นทุกข์เพราะปฏิบัติตามที่ปู่สอนนั่นแหละ
 แล้วปู่สอนว่ายังไงถึงได้รับความทุกข์
 ปู่สอนว่าให้มีความปรารถนาน้อย
 แล้วหลานไปทำยังไงล่ะ
 หลานไปมีเมียน้อย

นั่นเห็นไหมมันเลือกไปอย่างนั้น พวกเราพวกเลือกอย่างนี้ แล้วก็ยังมีแต่พวกจตุรูปเต็มไปหมดไหว้ปู่ ปู่เลยจะตาย ปู่ก็ไม่มีคำจะพูดมีแต่ เฮ้อ เท่านั้น หมดท่าเลย เพราะหลานอย่างนี้มันเต็มไปหมด มีแต่พวกจตุรูปจตุเทียมน พวกหลานปู่เป็นอย่างนั้น แล้วหลานปู่บ่าวเป็นยังไง มันก็แบบเดียวกัน ปู่เลยจะตาย นี่ละที่มันติดออกไปมันเป็นอย่างนั้น เข้าใจไหม ถ้าดำเนินตามพระพุทธเจ้าสอนมีความปรารถนาน้อย สำหรับนักบวช สำหรับผู้ครองเรือนให้มีขอบเขต มีความปรารถนาน้อย เช่นท่านยกตัวอย่างไว้เลยทีเดียว เพราะตัวสำคัญอยู่จุดนี้ว่า ให้มีผิวเดียวเมียเดียว นั่นฟังศีลธรรมพระพุทธเจ้าจ้องลงจุดนี้ จุดไฟเผาโลกอยู่จุดนี้ ผิวเมียทะเลาะแตกแยกจากกันเพราะจุดนี้ พระองค์ก็ลงจุดนี้ ให้เป็นผู้มีผิวเดียวเมียเดียวไม่เอามาก หลึงชายเต็มโลกสงสารนั้นไม่ใช่ของเราเท่านั้น ปิดออกหมด ของเรามีเพียงเท่านี้ มีผิวมีเมียเท่านั้นเป็นของกันและกัน นั่นท่านบอกปรารถนาน้อยสำหรับฆราวาส ท่านสอนอย่างนั้น แต่เมื่อติดออกไปจากนี้แล้วมันก็ไปจตุรูปกันทั้งนั้นแหละ เข้าใจหรือพวกเรานี้พวกติดด้าน พวกจตุรูปตลอดเวลา ให้พากันจำเอานะ

เราเป็นหลานปู่ หลานประเภทจตุรูปหรือ ปู่เลยจะตาย พระพุทธเจ้าที่สอนโลกก็แทบเป็นแทบตาย เพราะหลานของท่านมีแต่ตัวตื้อ ๆ ลูกหลานหลงตาบวักก็เหมือนกัน ลูกศิษย์หลงตาบวักมีแต่ตัวตื้อ ๆ เหมือนกัน บอกอย่างนี้มันไปทำอย่างนั้น บอกอย่างนั้นมันไปทำอย่างนี้ ก็ลำบากลำบาก เราก็อ่านสอนโลก เพราะไม่นานเราบอกตรง ๆ เราจะตาย เมื่อตายแล้วการแนะนำสั่งสอนกิริยาอย่างนี้ จะไม่มีให้โลกทั้งหลายได้ยินได้ฟังพอเป็นคติเครื่องเตือนใจ

ธรรมะที่นำมาสอนพี่น้องทั้งหลายนี้ เป็นธรรมะที่เราตายใจได้แล้วร้อยเปอร์เซ็นต์ เราไม่สงสัยในหัวใจของเรา ที่นำออกมาสอนโลกไม่ว่าธรรมะชั้นใดภูมิใด เราถอดออกมาจากหัวใจที่รู้ที่เห็นที่เป็นอยู่ภายในใจออกมาสอน ใครจะยอมรับไม่ยอมรับ เชื่อหรือไม่เชื่อก็เป็นกรรมของโลก กรรมของสัตว์เท่านั้นเอง เมื่อสอนเต็มที่แล้วเราก็ไป เราไม่ได้หวังเอา

ความดีความชั่วผลประโยชน์จากผู้ใด เราพอทุกอย่างแล้ว เป็นแต่เพียงสอนเพื่อสงเคราะห์ สอนผู้ที่ยังไม่รู้ให้รู้ให้เข้าอกเข้าใจ ให้รู้วิธีปฏิบัติตัวเองเท่านั้นเอง

นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าอาจหาญหรือไม่อาจหาญ เลยไปแล้ว เลยสมมุติไปแล้ว คำว่าอาจหาญก็เลยสมมุติ เอาความจริงออกประกาศบ้าง อย่างพระพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม เพียงพระองค์เดียว สอนโลกได้ทั้งสามโลกเห็นไหมล่ะ พระองค์อาจหาญหรือสะทกสะท้านอะไรไหม นั่นละของจริงอยู่ในพระพุทธเจ้าเพียงพระองค์เดียว สอนโลกได้ทั้งสามโลก ขอให้อยู่ในหัวใจของใครเถอะ สอนใครไม่ได้สอนตัวได้แล้วก็อยู่สบายเท่านั้นเอง ได้ก็ทำตามนิสัยวาสนาของผู้สอนผู้มารับ

เราเวลานี้มีชีวิตอยู่ให้พากันตั้งอกตั้งใจ เรื่องจิตตภาวนานี้เรายกให้เป็นเอกเลย เป็นชั้นเอกของพุทธศาสนาเรา จะเด่นขึ้นที่จิตตภาวนาของผู้ปฏิบัติธรรม ถ้าลงอันนี้ได้ ปราบกฐินแล้วไม่ไหวไม่หวั่นกับอะไรเลย หมุนตัวไปเรื่อย ๆ เลย มันคงไม่มีอะไรจะเทียบ ธรรมกับใจเป็นอันเดียวกัน ใครจะว่าอะไรก็ตามไม่สนใจ เป็นความแน่นอนในตัวเอง นี่ละเรื่องจิตตภาวนา สร้างความมั่นใจให้ตัวเองเป็นลำดับลำดับไป มันจะรู้เป็นลำดับลำดับานะ เวลาอยู่อย่างนี้มันก็มีแต่จอกแต่แหนคือกิเลส ปกคลุมหุ้มห่อจิตใจไว้ เราเหมือนท่าน ท่านเหมือนเรา ไม่ทราบว่ามีใครได้ดิบได้ดีมาจากไหน โลกธาตุนี่ต่างคนต่างเสาะแสวงหาความสุข แล้วไปถามดูซิทั่วโลกนี้ใครได้รับความสุข มีแต่ฟินแต่ไฟเผาไหม้กัน ส่วนย่อยส่วนใหญ่เต็มไปหมด ไม่มีว่างจากกองทุกข์ เพราะกิเลสเป็นเจ้าเรือน เป็นเจ้าอำนาจอยู่ในหัวใจของสัตว์โลก

ใครจะใหญ่ขนาดไหนไม่เห็นอกิเลส มีแต่พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่าน เห็นอกิเลส โดยประการทั้งปวง ทุกข์จึงไม่เข้าไปแทรกในจิตใจของท่านเลย เพราะกิเลสเป็นตัวสร้างทุกข์มันสร้างอยู่บนหัวใจสัตว์ เพราะกิเลสอยู่ที่หัวใจสัตว์ เมื่อปิดออกหมดโดยสิ้นเชิง กิเลสตัวใดจะเข้าไปแทรก แล้วทุกข์จะเกิดขึ้นที่ไหนเมื่อตัวเหตุมันดับลงไปแล้ว นั่นละท่านนำมาสอนโลก ท่านนำมาด้วยความรู้แจ้งแทงทะลุไปหมดมาสอนโลก ไม่ได้สอนแบบหู หนวกตาบอดลูป ๆ คล่า ๆ พอจะให้เราชาวพุทธทั้งหลายเกิดความสงสัย ท่านสอนไว้แม่นยำ แม่นยำมาตั้งแต่โน้นจนกระทั่งบัดนี้ และยังแม่นยำตลอดไป ถ้าผู้ปฏิบัติตามอรรถ ธรรม มรรคผลนิพพานจะตักดวงเอาเสมอไป เช่นเดียวกับพระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่ ถ้าไม่สนใจแล้ว แม้แต่เกาะชายจิวรพระพุทธเจ้าอยู่ก็ไม่มี ความหมาย มันสำคัญอยู่ที่การ ปฏิบัติตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้าหรือไม่ปฏิบัติเท่านั้นเอง ให้ยึดนี้เป็นหลัก

เราอย่าเชื่อกิเลสจนลุ่มทั้งหงาย ๆ กิเลสว่าอะไรเชื่อเร็วนะ เวลานี้บุญบาปไม่มี มรรคผลนิพพานไม่มี พระพุทธเจ้าปรินิพพานเท่านั้นปีแล้วมรรคผลนิพพานหมดไป ๆ นั้นฟังชิกิเลสหลอก ตัวหัวมันมันเคยภาวนาไหม มันเคยเห็นมรรคผลนิพพานไหม แล้วมันเอามรรคผลนิพพานมาจากอำนาจปาเถื่อนที่ไหนมาหลอกลวงสัตว์โลก สัตว์โลกก็เป็นสัตว์โลก ปาเถื่อนก็เชื่อมันตลอดมา ถ้าเชื่อธรรมแล้วต้อออกเลย เหล่านี้เป็นข้าศึกทั้งนั้น พระพุทธเจ้าสอนว่า อกาลิโก ธรรมมีอยู่ตลอดเวลา เอ้า เปิดออก ๆ เหมือนน้ำที่มีอยู่ในสระ เต็มสระอยู่ตลอดเวลา เป็นแต่เพียงจอกแหนปกคลุม เอ้า เปิดจอกแหนออกถ้าอยากเห็นน้ำ มีหรือไม่มีในสระนี้ เอ้า เปิดจอกเปิดแหนออก ใครเปิดออกมากออกน้อยก็ปรากฏเห็นน้ำในสระ ๆ นั้น เปิดออกหมดโล่งไปหมด สระนี้มีแต่น้ำทั้งนั้น นั่นเห็นไหม

นี่ละจิตใจเราเท่ากับสระ ธรรมอยู่ในหัวใจ สระคือใจ น้ำคือธรรมอยู่ในหัวใจ กิเลสคือจอกแหนปกคลุมไว้เวลานี้ มันทำให้พวกเราทั้งหลายมืดบอด น้ำมีเต็มสระหาที่อาบดื่มใช้สอยไม่ได้ ริงว่อนเป็นบ้ากันทั้ง ๆ ที่น้ำเต็มสระอยู่ เพราะมันไม่เข้าไปหาน้ำที่มี ไม่เปิดจอกเปิดแหนให้เห็นน้ำอยู่ภายในใจ เพราะฉะนั้นให้พากันเปิดจอกเปิดแหน ทานเป็นการเปิด รักษาศีลเป็นการเปิดจอกเปิดแหน การภาวนานี้เป็นทางตรงแนวเลย เปิดจอกเปิดแหนออก มันจะเปิดออกให้เห็นชัดเจน ๆ เมื่อเห็นน้ำในสระเต็มเปี่ยมแล้ว ที่นี้ น้ำในสระนี้มีใหม่ ทำทายได้เลย หัวใจอันนี้ก็เหมือนกัน ทำทายได้เลย ธรรมเต็มหัวใจ เหมือนว่าน้ำเต็มสระทำทายได้เลย ใครเชื่อไม่เชื่อก็ตาม น้ำเต็มสระคือธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันแล้วจากจิตตภาวนาคือการบำเพ็ญของเราโดยลำดับมาได้ประจักษ์แล้ว

ธรรมพระพุทธเจ้าสอนเพื่อมรรคเพื่อผล ไม่ได้สอนเพื่อเสื่อมสูญอันตรายของมรรคผลนิพพานนะ ให้ปฏิบัตินะ เตียววันพรุ่งนี้มรรคผลนิพพานจะหมดแล้วนะ ให้ทำเสียตั้งแต่บัดนี้ วันพรุ่งนี้วันมะรืนหามรรคผลนิพพานไม่มีนะ ๆ พระพุทธเจ้าไม่ได้สอนอย่างนั้น มีแต่กิเลสมันหลอก ถ้าจะก้าวเข้าสู่ความดีงามทั้งหลาย เช่นอย่างนักบวชจะก้าวเข้าทางจกรมแล้ว หมอนมันร้องเรียกแล้ว ง่วงนอน พักเสียก่อนแล้วค่อยเดินจกรมก็ได้ พักมันไม่เสียก่อนนะซี ฟังเสียงดังครอก ๆ เหมือนคนตายแล้ว พระร้อยองค์มา กุสลา ธมฺมา ยังไม่ตื่นเลย เป็นยังงิเลสหลอกคน พระพุทธเจ้าสอนให้เข้าทางจกรมเดินภาวนา นี่ธรรมท่านสอนให้เข้าไปภาวนา แต่กิเลสมันลากเข้าหมอน นิมนต์พระกึ่งองค์มา กุสลา ธมฺมา ตายหรือยังนา ๆ จะตายหรือไม่ตายก็ไม่รู้ ได้ยินแต่เสียงครอก ๆ ไปดูเอาเท่านั้นเอง

พวกเรานี้พวกเสียงครอก ๆ อยู่ทั่ววัดป่าบ้านตาด เสียงทางนี้ก็เสียงพระครอก ๆ ไปทางครัวก็เสียงประชาชนที่ว่ามาอบรมมันก็มาครอก ๆ อยู่ นั่น กอดหมอน มองไปที่ไหนเห็น

แต่ ทำอะไรนั่นนะ กำลังปะเลื้อยชุนหอมอน เลื้อยขาดหอมอนแตก มีแต่เย็บเลื้อยเย็บหอมอน ปะชุนกันยุ่งไปหมดทั้งวัด งานอื่นไม่เห็นมี เพราะอะไรมันถึงได้แตกขนาดนั้น ก็นอนจมติดมัน ละซี หอมอนทนมไม่ไหวหอมอนแตก พวกนี้พวกหอมอนแตก เข้าใจเอานะ จำให้ดี เอาให้กิเลสแตกซี กิเลสแตกแล้วจำไปเลย ให้ท่านทั้งหลายจำเอา

ได้อุตสำหรับพยายามสอนเต็มเม็ดเต็มหน่วย เปิดโล่งออกหมดในหัวใจ ไม่เคยสะทก สะท้านกับสิ่งใดที่จะมาเห่ามาหอมมาโจมตีอะไร ธรรมเลิศเลอเหนือสมมุติ เหล่านี้มีแต่สมมุติ คำสรรเสริญก็ดี นินทาก็ดี เป็นเรื่องสมมุติทั้งนั้น ธรรมชาตินั้นเหนือนี้แล้ว หัวนอนอะไรกับสิ่งเหล่านี้ อะไรที่จะเป็นผลเป็นประโยชน์แก่โลกก็ทำไปๆ เท่านั้น นี่เรื่องของพระพุทธเจ้า พระสงฆ์สาวกท่าน ท่านดำเนินอย่างนั้น ให้พากันตั้งใจปฏิบัตินะ

ขอให้มึพุทธศาสนาประจำใจเถอะ ไปที่ไหน พุทโธ ธัมโม สังโฆ วันหนึ่งอย่างน้อยให้ได้สักกี่ครั้งก็เอา อย่าให้มันหมดทั้งวันๆ ไปเสีย มีแต่กิเลสถลุลู้งทั้งวัน ตื่นนอนขึ้นมาถลุลู้งจนกระทั่งหลับ ถ้าไม่หลับแล้วกิเลสก็จะถลุลู้งเรื่อยไป เวลานั้นกิเลสก็สงบตัว เราก็ได้หลับสนิท มีความสุขตอนนั้นเท่านั้น นอกนั้นก็กิเลสถลุลู้ง พุทโธ ธัมโม สังโฆ ไม่ได้ปิดบังปกป้องกันบ้างเลย เป็นอย่างนั้นนะพวกเรา เปิดอ้าๆ ถ้าเป็นนักมวยขึ้นไปตายก่อนต่อยกันแล้วนะ เปิดอกให้เขาเขาก็ชัดเอาละซี นี่มีแต่พวกเปิดอกให้กิเลสมันตีเอาๆ จำให้ตึนะ เอาละวันนี้เทศน์เพียงเท่านั้น เหนื่อยแล้ว

โยมอินโตนีเซีย ถ้ามปัญหาธรรมะ ประมาณสี่วันแล้วคะหนูกำลังเดินจงกรมแล้วหนูก็ตัวเบาขึ้นๆ เหมือนจะบินเลย แล้วก็หยุด นั่งภาวนาแล้วก็แน่นมากที่หน้าอก แล้วมีความสุขความสบาย แล่นออกจากใจชานไปทั่วสรรพางค์ร่างกาย ลูกรู้สึกสบายมากมีความสุขมาก ความสุขนี้ไม่เคยหยุดเลยไม่เคยหมดเลย

หลวงตา ยิ่งให้ถึงบ่อธรรมธาตุแล้ว ไม่ต้องพูดว่าตลอดหรือไม่ตลอด เข้าใจไหม เติลิตเลยเชียว เข้าใจไหม เติลิตเลยไม่กลับ (หัวเราะ)

โยม เป็นอยู่ทุกอิริยาบถเจ้าคะ นั่งก็เหมือนกันนอนก็เหมือนกัน

หลวงตา เออ นั่นแหละ ใจไม่มีอิริยาบถ อาการเคลื่อนไหวไปมาของร่างกาย ใจไม่มีอิริยาบถ มันเป็นได้ทุกอย่างทั้งยืนเดินนั่งนอน เป็นไปได้ทุกแบบ ให้ทำไปอย่างนั้นนะ แล้วสงสัยอะไรไหมละ ไม่สงสัยก็ให้พิจารณาอยู่นั้นแหละนะให้หมุ่นกันอยู่ภายใน ในภายในจิตนี้เป็นยังไงให้รู้ที่อยู่ภายใน จิตเป็นหลักตั้ง สติอยู่กับจิต มันเป็นอาการอะไรออกมาให้รู้ของมันๆ เพราะสิ่งเหล่านี้มันเป็นอาการ มันเกิดได้ดับได้ทั้งนั้นแหละ เข้าใจหรือ เช่นอย่างตัวเหาะลอยนี้ มันเหาะลอยได้จริงๆ บางทีเข้าใจว่าตัวเหาะลอยแต่ไม่เหาะลอยก็มี

แล้วเข้าใจว่าตนเหาะลอย เหาะลอยจริง ๆ ก็มี อย่างทุกวันนี้ยังมีนะ นักภาวนาเรา นั่งภาวนา นี้ตัวมันลอยขึ้น มีปัจจุบันนี้ก็มิแต่เราไม่ระบุชื่อ มีอยู่ทั่ว ๆ ไป แต่อันนี้เป็นไปตามนิสัย วิชาอาการของจิตเท่านั้น ไม่ใช่เป็นวิธีการถอดถอนกิเลส เป็นอาการอันหนึ่งต่างหากที่ เกิดขึ้นจากความเพียรนั้น มันมีอาการแปลก ๆ ต่าง ๆ กัน มี ตัวเหาะลอยเบาขึ้น

อย่างที่เขียนประวัติหลวงปู่เสาร์แต่ก่อน แล้วทุกวันนี้ก็เป็นพยานกันอยู่แล้วในวงนัก ปฏิบัติ นั่งตัวมันลอยขึ้น ๆ ถ้าปล่อยก็ปล่อยขึ้นเลย ยิ่งกำหนดเท่าไรให้ขึ้น ให้ขึ้นสูงเท่าไรก็ได้ กระแสของจิตมันหนุนกันขึ้นเลย ตัวลอยขึ้นจริง ๆ ไม่ใช่ลอยแต่ความสำคัญนะ ลอยขึ้นจริง ๆ เป็นยังงั้นละจิต อำนาจของจิตมันเบาที่กำลังมาก จิตใจมีกำลังของจิตใจนี้มาก ตามแต่จริตนิสัยของใครจะออกทางไหนก็ออก อันนี้ก็เอาไปปฏิบัติอย่างงั้นนะ มันจะรู้อะไรต่าง ๆ เราไม่พูดมันหากจะเป็นของตัวเองในนั้น เออ เอาละพอ

เรื่องจิตใจนี้ผาดโผนมากไม่ใช่เล่น คือตามจริตนิสัย ของผู้บำเพ็ญต่าง ๆ กันนะ จิตใจนี้ผาดโผนมากทีเดียว อย่างที่เคยพูด แม่ชีแก้วนั้นนะ แม่ชีแก้วนี้ อ้อย ผาดโผนมากจริง ๆ พอเราไปถึงห้วยทรายที่แรก แกก็ออกมา โห่ แกดีอกดีใจ ว่าอาจารย์มหาบัวมา องค์นี้แหละขึ้นเลยทันที บอกอย่างนี้เลย นี่อาจารย์ที่เคยทราบเราองค์นี้แหละ วันนี้เปิดแล้วแต่ก่อนไม่พูด ไซ้ไหมล่ะ โอ้ย รีบตาลีตาลานออกมาเลย มาวัดห้วยทราย ไปดูซิ ไซ้ ๆ จริงไหม ไปดู เป้งเลย องค์นี้แหละ องค์ที่เป็นอาจารย์ของเรา แต่เราคอยสังเกตไป ท่านจะสอนหรือไม่สอนเราคอยสังเกตนะ ว่ายังงั้น แม่นแล้วองค์นี้เอง

เวลาพวกคณะเราจะไปนี้ แกก็(เห็นในนิมิต)ปรากฏบนท้องฟ้า พวกดาวนี้กระจ่างมาเลย เหาะลอยมาบนอากาศ ลงห้วยทรายกันทั้งหมด พอเข้ามา ก็บอกว่า ปีนี้อาจารย์จะมามากนะที่นี้ มาคล้ายคลึงกันกับสมัยหลวงปู่มั่นอยู่นี่ คือแต่ก่อนหลวงปู่มั่นเราก็ออยู่ที่นั่น ไปสอนแกไว้ก่อน ที่นี้ปีนั้นปีที่เราจะไปนั้นก็ปรากฏว่าดาวดวงเล็กดวงใหญ่เหาะลอยมาบนอากาศ มาลงจุดกลางห้วยทรายนี้ก็ลงไปตามนั้น ๆ ก็คือ หมายความว่า พระกรรมฐานมา มาก หัวหน้ามาอยู่ที่ห้วยทราย ดวงใหญ่ ดวงนั้นกระจายไปรอบ ๆ แล้วเป็นอย่างนั้นจริง ๆ

ที่เราไปอยู่นั้น ๔ ปี โอ้ย พระกรรมฐานน้อยเมื่อไร อยู่บ้านนั้น ๆ เต็มไปหมด ที่นี้ ย่นเข้ามา พูดถึงแกมาเห็นแล้ว เอาละ องค์นี้แหละ องค์ที่เคยฝึกทราบเรามาแต่ก่อน ยอมรับเลย แต่คราวนี้คอยดู ท่านจะสอนไหม ว่าอย่างงั้นนะ ก็มาเข้าจุดละที่นี้ พอแกเล่า เรื่องภาวนา จิตใจแกผาดโผนมากทีเดียว เล่าเรื่องพ่อแม่ครูจารย์มั่นห้ามไม่ให้ภาวนา เรา ไปนี้ห้ามไม่ให้ภาวนา อย่าภาวนานะ ท่านว่า ถ้าหากว่าเป็นผู้ชาย เราจะบวชเป็นเณรให้แล้ว ให้ไปกับเราเลย แต่นี่มันเป็นผู้หญิง จะเป็นบวชกับโลกกับสงสารเขาก็แล้วแต่เถอะ ท่านว่า

อย่างนั้น ท่านก็ไปแต่อย่าภาวนา ท่านห้ามไว้ แต่ท่านก็พูดอีกแง่หนึ่งว่า ต่อไปมันจะมีครู อาจารย์มาสอนอยู่นั้นแหละ ท่านว่าอย่างนั้น นี่แกก็เล่าให้ฟัง เราก็อึ้ง ที่ว่าท่านอาจารย์มันไม่ให้ภาวนาเพราะเหตุไร เราจับตรงนี้นะ

ทีนี้พอแกขึ้นไปหาแกก็เล่าเรื่องความรู้แปลกๆ ต่างๆ อ้อ อันนี้เองที่พ่อแม่ครูจารย์ มันห้ามไม่ให้ภาวนา เราจับได้ทันที หลังจากนั้นที่นี้มาสรุปเอาเลย จิตของแกผาดโผนมาก ถึงขนาดที่ว่าเราสอนนี้แกไม่ยอมฟังเสียงเลย แกเชื่อความรู้ของแก ทีแรกก็ว่าเราเป็นครู เป็นอาจารย์ เวลานานเข้าๆ ความรู้ของแกมาครอบเราเสียประหนึ่งว่าเราเป็นสามเณรน้อย สอนดีเข้ามาแกก็ไม่ยอมฟัง ที่แกว่าไปนั้นเราเข้าใจหมดแล้ว แล้วก็ค่อยตีตะล่อมเข้ามาหา จุดใหญ่ที่เป็นจุดจะถอดถอนกิเลส อันนั้นจุดเพลิดเพลินต่างหาก ถ้าสติปัญญาไม่ทันเป็น บำได้ เพราะจิตผาดโผนนี้เป็นได้สองอย่าง ถ้าไม่มีครูมีอาจารย์เสียได้ อันนี้แกก็ไปเล่าให้ ฟัง เราเข้าใจแล้วก็ตีตะล่อมเข้ามา แกไม่ยอมฟัง เถียงกันกับเราด้วยนะไม่ยอมฟัง

สุดท้ายก็เอาบทหนักซีเรา จะว่ายังไง สอนยังไงสอนมาเป็นระยะๆ ดีเข้ามาเป็น ระยะๆ ก็ไม่ยอมฟังเสียงทั้งนั้นๆ จนครั้งสุดท้ายไม่ยอมฟังเสียง มีตั้งแต่เรื่องภาวนารู้นี้รู้ นี้ไปหมด สุดท้ายก็ไล่ลงจากภูเขา คือจำพรรษาที่ห้วยทรายเราจำอยู่ภูเขา บ้านอยู่นี้ภูเขาอยู่ ทางตะวันตก สำนักแม่ชีอยู่ทางด้านนี้ พอวันพระเขาจะยกขบวนไปหาเรา เราอยู่บนภูเขา ไปก็ถามจุดที่เราต้องการอย่างเด็ดนะบอกอย่างเด็ด ให้เป็นอย่างนั้นเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ แกขึ้นมาแกก็บอกไม่เป็น มันเป็นไปไม่ได้ จากนั้นก็ไล่ลงภูเขา ร้องไห้ๆ ลงภูเขา ร้องไห้ จริงๆ นะ ร้องไห้ๆ เราเฉย น้ำตาเหล่านี้ไม่มีคุณค่าอะไร เนอะ ธรรมต่างหากมีคุณค่า คือ ไล่จริง ๆ นี้นะ เอาจนขนาดว่านี่ไม่ใช่สถานที่อยู่ของนักปราชญ์ราชกวีทั้งหลาย เป็นสถานที่ อยู่ของคนโง่เขลาเบาปัญญา ใครเป็นนักปราชญ์จอมปราชญ์ไปลงไป ไล่เลยร้องไห้ลงไป ได้ สี่วัน เห็นไหมล่ะ

ที่เราสอนจุดสำคัญให้อย่างนี้นะ แกยังไม่ฟัง ไม่ฟังก็ใส่กันเด็ดตรงนี้เลยไล่ลงภูเขา อยู่ได้สี่วันลงไปก็ร้องไห้ ร้องไห้ หมดทีนี้เราก้หวังว่าท่านอาจารย์องค์นี้จะเป็นผู้ฝึกผู้ทรมาณ เรา แล้วท่านก็ไล่เราลงจากภูเขา ทีนี้เราจะยึดจะเกาะใคร ไม่มีที่พึ่งเสียอกเสียใจ แล้วก็ย้อน มาพิจารณาว่า ที่ท่านไล่ลงจากภูเขาเพราะเหตุไร นี้นะที่แกจับจุดได้ เพราะเหตุไรเพราะไม่ ฟังคำของท่าน แล้วท่านสอนว่ายังไง ท่านสอนอย่างนั้น แล้วฟังธรรมของท่านบ้างซิเอาไป ปฏิบัติตามท่านว่าบ้างซิ เรามีตั้งแต่ทิวิมานะไม่ยอมฟังเสียง ท่านไล่ลงภูเขาเหมาะสมแล้ว ตำนานตัวเองนะ เอาซิพิจารณาตามที่ท่านว่า เมื่อไม่มีทางไปจริงๆ แล้วก็กลับเข้ามาจับเอาที่

เราสอนให้พิจารณา พิจารณาลงไปๆ มันก็สว่างจ้าขึ้นมาเลย พิจารณาร่างกายแตกกระจัดกระจายเป็นผุยเป็นผงหมด เหลือแต่จิตสว่างจ้าขึ้นมา

พอจิตถอนออกมาหันหน้าไปภูเขากราบ กราบไปหาเรานภุเขฯ ได้สี่วันนะแล้วยก ขบวนขึ้นมาอีก ตามธรรมดาวันพระเขาไปที่หนึ่งๆ นั่นเพียงสี่วันเขาไป มากี่เอาอีกนะ ตอนนั้นเรากำลังปิดกวาดอยู่บนเขากับเณรหนึ่ง แล้วมาอะไรอีกจอมปราชญ์ ว่าอย่างนี้ละเดี่ยวๆ ให้พูดเสียก่อน แกว่านะ พูดอะไรจอมปราชญ์เราว่าอย่างนี้ ตกลงเราก็เลยวางไม้กวาดทิ้ง เลยนั่งตรงนั้นเลยเราก็กวางไม้กวาดกับเณร มาแกก็เลยเล่าให้ฟัง พอเล่าเรื่องให้ฟังนั้นเห็นใหม่ละ เราจะอวดว่าเราดีเราเก่งกว่าใครๆ ทั้งโลกไม่ได้นะเราสอน จากนั้นยอมรับเลย ที่นี้ว่าอะไรเอาอันนั้นก็ฟังๆ เลย นั่นอย่างนั้นแหละ

ที่พ่อแม่ครูจารย์ห้ามไม่ให้ภาวนา คือมันมีส่วนเสียได้ เรื่องราวเป็นอย่างนั้น นี้เรียกว่าผาดโผนมากทีเดียว เรื่องเปรตเรื่องผีเรื่องเทวบุตรเทวดา เรื่องอะไรแปลกๆ ต่างๆ แกจะรู้ของแกทั้งนั้นๆ แต่มันไม่ใช่เรื่องแกกิเลส ตอนนั้นแกกำลังบำเพ็ญภาวนาเพื่อแกกิเลสอยู่ เราจึงไม่ไปสนใจกับสิ่งเหล่านั้น สนใจแต่จุดที่จะแกกิเลส เราสอนลงไปจุดนั้นแกไม่ยอมฟัง แกก็จะเอาแต่เรื่องของแกโดยลำดับๆ จึงได้ไต่ลงจากภูเขา พอไปได้สติแล้วพิจารณาตามเราว่าแล้วก็จ้าขึ้นมาแล้วกราบเรา พอจิตถอนขึ้นมาแล้วหันหน้าไปกราบเราแล้วตอนบ่ายวันหลังก็ไปนั้นแหละจึงว่าถูกไต่ลงอีก เดี่ยวๆ ให้พูดเสียก่อนๆ นั้นแหละ เรื่องราวก็ไปยุติตรงนั้น นี้เรื่องผาดโผนต้องมีครูมีอาจารย์ ไม่งั้นไม่ได้นะ เสียได้ด้วย ก็มีเท่านั้นแหละ

เราพูดถึงเรื่องความพิสดารของจิตพิสดารมากนะ อย่างที่ว่าตัวเบาเหาะขึ้นบนอากาศได้ ทุกวันนี้ก็ยังมี แต่ไม่ใช่เรื่องสำคัญไม่ใช่เรื่องแกกิเลสอัครรรยอะไรเลย แกกิเลสต่างหากเป็นเรื่องอัครรรย แกได้เท่าไรอัครรรยเท่านั้นๆ อันนี้เป็นกิริยาของความเพียรตามนิสัย นั่งภาวนาอย่างนี้ปีบขึ้นเลย ให้ขึ้นสูงขนาดไหนก็ได้ พอกำหนดๆ กำหนดมันก็ขึ้นเรื่อย พอให้ถอยก็ถอยลงๆ ปัจจุบันนี้มี เป็นแต่เพียงเราไม่ระบุชื่อ ผู้หญิงผู้ชายยังมีอยู่นะ มรธาวาสก็มีทุกวันนี้ยังมี พระก็มี นี่เครื่องยืนยันเป็นยังไง มันมีอย่างนี้ธรรมพระพุทเจ้าสอนไว้ผิดที่ตรงไหน ตัวเหาะตัวลอยในปีติ ๕ หรืออะไรลึ้ม ท่านมีไว้ในคัมภีร์ แล้วเป็นมันก็เป็นตามคัมภีร์นั้น

ทองคำที่กำลังไหลเข้ามา คือทองคำที่แรกก็ว่า ๑๐ ตัน แล้วที่นี้ที่มันแหงอยู่ขึ้นมันคือ ทองคำในคลังหลวงที่เราไปดู ทองคำมันคือ เช่นอย่างเจ็ดบ้างเก้าบ้างสิบเอ็ดบ้าง มันไม่คู่อยากให้เลขคู่ แล้วทองคำก็มีจำนวนน้อยมากในคลังหลวง แล้วก็มาอดอันตันใจที่เวลานี้

เราจะพยายามเอาทองคำให้ได้ ๑๐ ตัน อันนั้นจึงไม่พูดถึงเลยแหละ เพราะอันนี้ก็หนักออกพอแล้ว ทีนี้อันนี้พอหายใจได้แล้วจึงแย็บๆ ออกมา ว่าทองคำเรายังขาดอยู่อีก ๑ ตัน เพื่อให้คู่ แล้วประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบทั่วหน้ากัน แต่เวลานี้เราไม่ขอเรอบอก ขอก็ไม่ขออะไรก็ไม่ทั้งนั้นแหละ แต่ก่อนทั้งไปตีกระเป๋านั้นกระเป๋านี้เรื่อยไป ทั้งชูทั้งเชิญ คราวนี้ไม่ขอ อันนี้เป็นส่วนปลีกย่อย

ขอให้พี่น้องทั้งหลายทราบทั่วกันทั้งประเทศก็แล้วกันว่า ทองคำเรายังขาดอยู่เท่านั้น ยังขาดอยู่ที่ให้ได้ถึงคู่ เพราะฉะนั้นทองคำจึงค่อยไหลมา เราไม่ขอเรอบอก เพราะพูดยังไงต้องเป็นอย่างนั้น ต้องมีคำสัตย์คำจริง บอกไม่ขอก็ไม่ขอ อย่างมากกว่านั้นเราก็จะออกจะอ้อนเอา อย่างนั้นแหละเข้าใจไหม ให้ขอจริงๆ ไม่ขอ นี่ก็ค่อยไหลมา เวลานี้ก็ดูเหมือนทองคำรวมทั้งที่มันเหลือจากวันเรามอบไป ๓๑๒ กิโลฯ นั้น เอาจำนวนนี้บวกต่อไปอีก ดูเหมือนจะได้สัก ๓๕๑ กิโลกว่าแล้ว เอ้อ นี่มันจะก้าวเข้าไปสู่ ๑,๐๐๐ กิโลฯ แล้วก็ ๑ ตัน นี่แหละตรงนี้แหละ ก็ค่อยเป็นมาเรื่อยๆ ไม่นานเราคิดว่าจะพอ อันนี้ให้เป็นน้ำใจของพี่น้องทั้งหลายเอง เราเป็นเพียงว่าเปิดทางให้เท่านั้น ที่จุดต้องการคืออย่างนี้เอง ให้ได้ ๑ ตันแล้วก็คู่ที่นี้ สมมุติว่า ๙ แล้วก็ ๑๐ เช่น ๑๑ ก็เป็น ๑๒ คู่พอใจ

ให้พระนะ

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตามกำหนดการ ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th